

overdroge det — jeg veed ikke, om det ærede Medlem mente enten i almindelig Fæste eller til Eiendom. Mere var det ikke Meningen, de skulde have, naar man fordrede tvungen Afstaaelse af Eiendommen. Det forekommer mig, at derved bliver det isinespringende, i hvilken Grad man ved denne Bestemmelse kræfter Grundlovens Fordring om fuldstændig Erstatning. Naar det ærede Medlem mente, at jeg havde Uret i at tro, at denne Lov vilde virke hæmmende paa Selveiendoms Fremgang, da tror jeg ogsaa i denne Henseende, at jeg maa fastholde min Ytring. Jeg tror virkelig, at de paagældende Kjøbere, naar de se en Lov som denne, navnlig naar der kommer til at staa noget Saadant som dette, at de skulle ikke have Mere i Erstatning end det, de hidtil have haft af Godset, Fæstebønderne ville saa sige: Lad os saa hellere vente; det kunne vi altid faae; Staten vil jo ikke tage Mere af os, end den selv har givet de Andre, og der er jo stillet i Udsigt her, at der er en Mulighed for, at vi endogsaa kunne tjene Noget derved. Det er høist rimeligt, at Staten, naar den har ligget med Fæstegodset i længere Tid, vil blive nødt til at sælge det for en ringe Pris, naar man ikke kan enes om en saadan Lov som den, der her er stillet i Udsigt. Det ærede Medlem mente nok, at Bønderne vare saa kloge, at de ikke selv vilde tage nogen Bestemmelse, men vilde henvende sig til indflydelsesrige Folk og sige: Hvad mener I om det? Og de indflydelsesrige Mænd ville, tror jeg, ikke svare: Kjøb blot, men derimod svare: I kunne aldrig blive bedre stillede ved at kjøbe end ved at vente; vent blot! Fideikommissbesidderne tage vi Godserne fra og give dem ikke Andet derved end saa Meget, som svarer til det, de tidligere have faaet, og naar saa Staten skal sælge til Uder igjen, kan det nok være, sige de indflydelsesrige Folk, at vi kunne faae det sat saaledes ned, at det andet Thing og Regjeringen for at faae Ende paa Forholdet og faae Loven ud blive nødt til at sætte Prisen saa meget ned, at I faae det billigere. Saaledes tror jeg, det vil gaa. (Afbrydelse af Berg.) Nei. Jeg hører ikke til de Indflydelsesrige; der er vist ikke Noget, der kommer og spørger mig om det. Men naar de komme til de indflydelsesrige Folk, er jeg bange for, de ville svare saaledes. Det er Noget, der har vist sig, og som ikke kan negtes, at saa længe den tvungne Lov stod i Udsigt, standsedes Salget ad Frivillighedens Vej, og først da man slog ind paa den praktiske Vej, med Hensyn til hvilken jeg allerede har ytret min Anerkjendelse ligeoverfor det ærede Medlem for

Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad), var det, at det med Et tog et stærkt Opsving. Videre tror jeg ikke at have at yttre for Diebliffet ligeoverfor det ærede Medlem.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Monrad): Jeg maa bede den ærede sidste Taler, Rimestad, undskyldte, naar han har følt sig stødt ved, at jeg har antydnet, at han var en udmærket Advokat for den Anstuelse, han nu har tilegnet sig. Jeg kan derimod ikke anerkjende, at han der er en upartisk Dommer. Jeg haaber, at jeg, inden jeg ender min politiske Virksomhed, kan faae Leilighed til at faae udbilffet den Sammenheng, der er mellem min Optraeden her og min Embedsstilling. Da jeg traadte ind her i Thinget, raadede jeg til, at vi skulde tage en Vaabenhvile. Dette Forslag blev ikke vedtaget. Se engang efter i Hørebladene, hvorledes de Ytringer bleve modtagne der. Blev de der modtagne med Belvillie, og bleve de hjulpede som meget onskelige, eller bleve de hilsede paa anden Maade? Jeg har dernæst gjort, hvad jeg formaaede, i Samtaler med de Medlemmer, som have Indflydelse her i Thinget, for at formaa dem til at gaa ind paa Forhandling af Sagernes Realitet. De se jo, at jeg ikke er kommen ind i et eneste Udvalg, der er nedsat om noget Regjeringsforslag. Uagtet jeg dog tidligere har været Formand for Finantsudvalget i flere Aar, er jeg ikke bleven valgt ind i et eneste af disse Udvalg. Jeg kan kun forklare det som en vis sørgelig Indflydelse af Bisneshygen, naar den høit ærede Conseilspræsident vil gjøre mig ansvarlig for Bisnepolitikken. Jeg har aldeles intet Ansvar i den Henseende. Sæt mig ind i et Udvalg, og jeg skal da deri arbejde efter bedste Evne eller ialtsald se at faae en Afgjørelse frem. Men naar jeg nu betragter dette Fænomen, saa faar det en helt anden Skikkelse, efterat Regjeringen har tilegnet sig de samme Grundsætninger. Sagen faar en helt anden Karakter, efterat Regjeringen er bleven smittet af Bisnepolitikken. Jeg har fremhævet her, hvorledes Sagen stillede sig for mig, naar jeg stillede mig rent udenfor. Det kunde maaske siges, at Regjeringen har Magten til at lade være at forhandle de Forslag, som ere indbragte ved privat Initiative, men Ketten til at lade det være har den ikke. Hvis den ærede sidste Taler ogsaa vilde gaa med til at sige, at Regjeringen vel har Magten til at unddrage sig at forhandle private Lovforslag, men Ketten dertil har den ikke, saa skal jeg gaa med til at indrømme, at ogsaa Folkethinget har Magten, men ikke Ketten til at undlade at behandle Regjeringens Forslag. Men der